

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ $\dot{\epsilon}$ $\dot{\epsilon}$ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Αίτηση αριθ. 37095/97)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

15 Φεβρουαρίου 2001

Η παρούσα απόφαση θα οριστικοποιηθεί στις περιστάσεις που εκθέτονται στο Άρθρο 44, παράγραφος 2 της Σύμβασης. Υπόκειται σε αναθεώρηση της κύριας έκδοσης πριν από την ανατύπωσή της στην οριστική μορφή.

Επικύρωση αντιγράφου τη 15/02/2001 στο Στρασβούργο από το Γραμματέα του Τμήματος E. FRIBERGH.

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

απαλλοτριώσεις. Επικαλούνται το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1 και τα Άρθρα 6, παράγραφος 1 και 13 της Σύμβασης.

4. Η αίτηση μεταβιβάστηκε στο Δικαστήριο την 1 Νοεμβρίου 1998, όταν το Πρωτόκολλο Αριθ. 11 της Σύμβασης ετέθη σε ισχύ (Άρθρο 5, παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 11).

5. Η αίτηση ανατέθηκε στο Δεύτερο Τμήμα του Δικαστηρίου (Κανόνας 52, παράγραφος 1 των Κανόνων του Δικαστηρίου). Εντός αυτού του Τμήματος, η Σύνθεση του Σώματος που θα εξέταζε την υπόθεση (Άρθρο 27, παράγραφος 1 της Σύμβασης) συγκροτήθηκε όπως προβλέπεται στον Κανόνα 26, παράγραφος 1 των Κανόνων του Δικαστηρίου.

6. Με απόφαση της 15 Ιουνίου 1999, το Δικαστήριο κήρυξε την αίτηση παραδεκτή.

7. Οι αιτούντες και η Κυβέρνηση κατέθεσαν παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (Κανόνας 59, παράγραφος 1).

8. Μία δημόσια συζήτηση έλαβε χώρα στο Κτίριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στο Στρασβούργο τη 19 Οκτωβρίου 2000 (Κανόνας 59, παράγραφος 2).

Ενώπιον του Δικαστηρίου εμφανίσθηκαν:

(α) για την Κυβέρνηση

Κος Π. Γεωργακόπουλος, Πρώτος Σύμβουλος του ΝΣΚ, Αντιπρόσωπος (Agent),

Κα Κ. Γρηγορίου, Σύμβουλος του ΝΣΚ,

Κος Σ. Σπυρόπουλος, Νομικός Βοηθός του ΝΣΚ, Συνήγορος,

(β) για τους αιτούντες

Κος Π. Μπερνίτσας, του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, Συνήγορος.

Το Δικαστήριο άκουσε τους Κύριο Μπερνίτσα και Κυρία Γρηγορίου.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

9. Ο πρώτος αιτών είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1951

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

και διαμένει στην Πεύκη του Νομού Αττικής. Ο δεύτερος αιτών είναι επίσης Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1930 και διαμένει στη Φιλοθέη του Νομού Αττικής. Ο τρίτος αιτών είναι ο ετεροθαλής αδελφός του πρώτου αιτούντος. Είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1964 και διαμένει στην Αθήνα. Η τέταρτη αιτούσα είναι η αδελφή του πρώτου αιτούντος. Είναι Ελληνίδα υπήκοος, γεννηθείσα το 1949 και διαμένει στη Γενεύη.

10. Την 11 Φεβρουαρίου 1987, οι δύο πρώτοι αιτούντες αγόρασαν ένα οικόπεδο στο Νέο Ψυχικό συνολικής επιφάνειας 7.723 τ.μ. (τετράγωνο Αρ. 16 του σχεδίου πόλεως). Ο πρώτος αιτών έγινε ιδιοκτήτης του 83% του οικοπέδου και ο δεύτερος αιτών του υπολοίπου. Τη 12 Φεβρουαρίου 1987, η Νομαρχία Ανατολικής Αττικής έδωσε άδεια στους δύο αιτούντες να κατεδαφίσουν κάποια παλιά κτίρια που υπήρχαν στο οικόπεδο.

11. Τη 18 Φεβρουαρίου 1987, οι δύο αιτούντες υπέβαλαν αίτηση στη Νομαρχία για άδεια οικοδόμησης πολυώροφου εμπορικού κέντρου επί αυτού του οικοπέδου.

12. Την 25 Φεβρουαρίου 1987, σε συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου του Νέου Ψυχικού, ο δήμαρχος πληροφόρησε τους συμβούλους ότι έπρεπε να ληφθούν επείγοντα μέτρα για να εμποδίσουν την προτεινόμενη ανάπτυξη και δέχτηκε ότι ασυνήθη μέσα χρησιμοποιήθηκαν για να ματαιώσουν την παράδοση της άδειας. Όμως, ένας σύμβουλος επίσυρε την προσοχή του δημάρχου στο γεγονός ότι ο δήμος στερούταν επαρκών μέσων για να απαλλοτριώσει το οικόπεδο των αιτούντων.

13. Την 1 Ιουνίου 1987, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής αποφάσισε να μην εκδώσει οποιαδήποτε νέα άδεια οικοδόμησης αναφορικά με εμπορικές εγκαταστάσεις και κτίρια ορισμένου μεγέθους (κτίρια που υπερβαίνουν το 1/4 του μέγιστου εγκεκριμένου μεγέθους) στο Νέο Ψυχικό για ένα έτος (απόφαση Αρ.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

10311/1987 που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως τη 10 Ιουνίου 1987). Απήλλαξε τα εμπορικά επιχειρηματικά ακίνητα για τα οποία έχει ήδη υποβληθεί αίτηση, υπό τον όρο ότι ο φάκελος ήταν «πλήρης» σύμφωνα με το προεδρικό διάταγμα της 8 Σεπτεμβρίου 1983.

14. Την 5 Ιουνίου 1987, το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων πληροφόρησε τους πρώτους δύο αιτούντες ότι ο φάκελος που είχαν υποβάλει μαζί με την αίτησή τους για άδεια οικοδόμησης

ήταν «πλήρης». Δεδομένης της απόφασης του Νομάρχη της 1 Ιουνίου 1987, ο φάκελος «θα συνέχιζε να θεωρείται πλήρης εν αναμονή της συνέχισης της παράδοσης των νέων αδειών οικοδόμησης».

15. Την 31 Ιουλίου 1987, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής αποφάσισε «να επεκτείνει το πάγωμα των νέων αδειών οικοδόμησης σχετικά με το τετράγωνο Αρ. 16 στο Νέο Ψυχικό κατά έξι μήνες από τη 13 Σεπτεμβρίου 1987».

16. Την 1 Μαρτίου 1988, ο Νομάρχης αποφάσισε να αλλάξει την εγκεκριμένη χρήση του οικοπέδου των αιτούντων από γη ανάπτυξης σε πάρκο (απόφαση Αρ. 13580/277/87/1988 που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 24 Μαρτίου 1988). Σε συνέχεια αυτής της απόφασης, οι δύο πρώτοι αιτούντες ζήτησαν να αποφασίσουν οι αρχές της πολεοδομίας της νομαρχίας ποιος πρέπει να τους αποζημιώσει για την απαλλοτρίωση του οικοπέδου τους. Τη 16 Ιουνίου 1988, οι αρχές της πολεοδομίας αποφάσισαν ότι οι αιτούντες πρέπει να απαλλοτριωθούν από, μεταξύ άλλων, το Δήμο του Νέου Ψυχικού (Αρ. Πράξης 51/88). Ο δήμος κατέφυγε στο Νομάρχη ο οποίος, την 26 Σεπτεμβρίου 1988, επιβεβαίωσε την πράξη Αρ. 51/88 των αρχών της πολεοδομίας και διέταξε το δήμο να αποζημιώσει τους δύο αιτούντες σχετικά με τα 5.697 τ.μ.. Ο δήμος προσέφυγε κατά της απόφασης του νομάρχη της

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

26 Σεπτεμβρίου 1988 στο Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων υποστηρίζοντας ότι δεν πρέπει να φέρει μόνος του το κόστος της αποζημίωσης των αιτούντων για τα εν λόγω 5.697 τ.μ.. Την 4 Ιανουαρίου 1989, ο Γενικός Γραμματέας επιβεβαίωσε την απόφαση της 26 Σεπτεμβρίου 1988 του νομάρχη (απόφαση Αρ. 84888/4910/1989).

17. Τη 19 Ιανουαρίου 1989, οι δύο πρώτοι αιτούντες ζήτησαν από το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών να καθορίσει προσωρινά την αποζημίωσή τους. Τη 16 Νοεμβρίου 1989, το δικαστήριο αποφάσισε ότι οι δύο αιτούντες πρέπει να λάβουν 732.300.000 δραχμές.

18. Την 20 Φεβρουαρίου 1989, ο Δήμος του Νέου Ψυχικού υπέβαλε αίτηση στο Συμβούλιο Επικρατείας για τη δικαστική και νομική αναθεώρηση της απόφασης Αρ. 84888/4910/1989 του Γενικού Γραμματέα του

Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων. Οι δύο πρώτοι αιτούντες παρενέβησαν υπέρ του Γενικού Γραμματέα.

19. Την 28 Σεπτεμβρίου 1989, ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων ενέκρινε νέο σχέδιο πόλεως του Νέου Ψυχικού, το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 9 Οκτωβρίου 1989.

20. Την 21 Μαΐου 1990, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής αποφάσισε να τροποποιήσει το νέο σχέδιο πόλεως του Νέου Ψυχικού. Οριζόταν ότι το οικοπέδο των αιτούντων μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο ως πάρκο και για υπόγειο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων (πάρκινγκ). Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 5 Ιουνίου 1990.

21. Την 31 Ιουλίου 1991, οι δύο πρώτοι αιτούντες υπέβαλαν αίτημα στο Εφετείο Αθηνών να κηρύξει σύμφωνα με το Άρθρο 17, παράγραφος 4 του Συντάγματος και το Άρθρο 11 του νομοθετικού διατάγματος Αρ. 727/1971 ότι η απόφαση του Νομάρχη με Αρ.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

Ε Ξ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

13580/277/87/1988 σχετικά με την απαλλοτρίωση έχει ανακληθεί και ακυρωθεί ipso jure τη 16 Μαΐου 1991, επειδή η αποζημίωση που ορίστηκε προσωρινά δεν είχε καταβληθεί εντός δεκαοκτώ μηνών από την απόφαση της 16 Νοεμβρίου 1989 του πρωτοδικείου. Το Κράτος και ο Δήμος Νέου Ψυχικού ήταν εναγόμενοι στη νομική διαδικασία. Την 8 Νοεμβρίου 1991, το Εφετείο Αθηνών αποδέχτηκε το αίτημα των αιτούντων (Αρ. απόφασης 9779/1991).

22. Την 21 και 26 Φεβρουαρίου 1992, το Δημοτικό Συμβούλιο του Νέου Ψυχικού συζήτησε το μέλλον του οικοπέδου των αιτούντων. Με τη δεύτερη ευκαιρία, ο δήμαρχος δήλωσε ότι δεν μπόρεσε να συνάψει δάνειο προκειμένου να αποζημιωθούν πλήρως οι αιτούντες. Επίσης δήλωσε ότι οι ιδιοκτήτες των γειτονικών οικοπέδων τον πληροφόρησαν ότι στερούνταν των κεφαλαίων για να καταβάλουν μέρος της αποζημίωσης των αιτούντων. Μερικοί σύμβουλοι έκαναν προτάσεις που θα μείωναν την αξία του οικοπέδου των αιτούντων.

23. Την 4 Μαρτίου 1992, οι δύο πρώτοι αιτούντες έλαβαν μια επιστολή από το Δήμο Νέου Ψυχικού που αναφερόταν στις διαπραγματεύσεις που είχαν διενεργηθεί με αυτούς. Οι δύο αιτούντες προσκλήθηκαν να συμφωνήσουν με ένα σχέδιο ανάπτυξης του οικοπέδου. Σύμφωνα με το σχέδιο, ο δήμος θα αποκτούσε μέρος

του οικοπέδου και θα το μετέτρεπε σε πάρκο. Οι αιτούντες θα είχαν την άδεια να κατασκευάσουν ένα κτίριο με διώροφο υπόγειο γκαράζ. Θα υπήρχαν μαγαζιά στο ισόγειο και γραφεία στους άλλους ορόφους.

24. Την 23 Μαρτίου 1992, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους αποφάσισε να μην υποβάλει έφεση αναίρεσης κατά της απόφασης του Εφετείου. Τη 13 Μαΐου 1992, ενημέρωσε τη Νομαρχία Ανατολικής Αττικής και το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων αναλόγως και ζήτησε από αυτούς να λάβουν τα απαραίτητα μέτρα ώστε να θέσουν σε ισχύ εκείνη την απόφαση.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

25. Την 6 Ιουλίου 1992, το Δημοτικό Συμβούλιο του Νέου Ψυχικού συζήτησε την έκβαση των διαπραγματεύσεων με τους δύο πρώτους αιτούντες. Ο δήμαρχος κάλεσε τα μέλη του συμβουλίου να μην παραβλέψουν το γεγονός ότι ο δήμος κινδύνευε να βρεθεί στη θέση όπου θα ήταν ανήμπορος να καταβάλει πλήρως την αποζημίωση στους δύο αιτούντες για την απαλλοτρίωση του οικοπέδου τους. Τελικά, το συμβούλιο αποφάσισε να ζητήσει από τη νομαρχία να απαλλοτριώσει το οικόπεδο (Αρ. απόφασης 96/92). Πρότεινε τη δημιουργία πάρκου, υπόγειου γκαράζ και δημόσιου κτιρίου. Οι δύο αιτούντες διαμαρτυρήθηκαν.

26. Την 8 Ιουλίου 1992, οι δύο πρώτοι αιτούντες υπέβαλαν αίτημα στο Νομάρχη Ανατολικής Αττικής να ανακαλέσει επίσημα την απόφαση Αρ. 13580/277/87/1988, όπως υποχρεούταν να πράξει από το νόμο.

27. Την 30 Νοεμβρίου 1992, το Συμβούλιο Επικρατείας εξέτασε την αίτηση του Δήμου Νέου Ψυχικού για δικαστική αναθεώρηση της απόφασης Αρ. 84888/4910/1989 του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων. Οι δύο πρώτοι αιτούντες, που είχαν παρέμβει υπέρ του Γενικού Γραμματέα, ισχυρίστηκαν ότι αυτή η απόφαση δεν επέφερε οποιεσδήποτε νομικές συνέπειες επειδή την 8 Νοεμβρίου 1991 (Αρ. απόφασης 9779/1991) το Εφετείο είχε κηρύξει ότι έχει ανακληθεί και ακυρωθεί ipso jure. Όμως, το Συμβούλιο θεώρησε ότι, παρά την απόφαση του εφετείου, η διοίκηση ήταν υποχρεωμένη επίσημα να ανακαλέσει την απόφαση Αρ. 13580/277/87/1988 απαλλοτριώνοντας το οικόπεδο. Υπό τον όρο ότι αυτό δεν είχε συμβεί, η απόφαση Αρ. 84888/4910/1989 μπορούσε να αναθεωρηθεί δικαστικά. Επιπλέον, το Συμβούλιο θεώρησε ότι ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων είχε δώσει παράνομα εντολή στο Δήμο Νέου Ψυχικού

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

να φέρει μόνος του το κόστος της αποζημίωσης των αιτούντων για τα εν λόγω 5.697 τ.μ.. Οι ιδιοκτήτες της άλλης γειτονικής περιουσίας ήταν επίσης υπεύθυνοι. Το Συμβούλιο Επικρατείας, επομένως, αποφάσισε να ακυρώσει την απόφαση Αρ. 84888/4910/1989 (απόφαση Αρ. 3730/1992).

28. Την 3 Δεκεμβρίου 1992, οι αρχές της πολεοδομίας της Νομαρχίας Ανατολικής Αττικής ρώτησαν το Δήμο Νέου Ψυχικού εάν επιθυμούσε να απαλλοτριώσει το οικόπεδο των αιτούντων πάλι και επισύρανε την προσοχή του στις προϋποθέσεις για να πράξει κάτι τέτοιο. Τη 19 Φεβρουαρίου 1993, οι αρχές της πολεοδομίας ενημέρωσαν το δήμο ότι, εάν ήθελε να απαλλοτριωθεί το οικόπεδο, έπρεπε να υιοθετηθεί απόφαση του δημοτικού συμβουλίου αναφορικά με τα απαραίτητα κεφάλαια πριν από την 26 Απριλίου 1993. Και στις δύο περιπτώσεις, οι αρχές της πολεοδομίας πληροφόρησαν το δήμο ότι, εάν δε λάμβανε τα απαραίτητα μέτρα για μια νέα απαλλοτρίωση, η νομαρχία θα προχωρούσε στην ανάκληση της πρώτης απαλλοτρίωσης όπως απαιτούσε ο νόμος να πράξει.

29. Την 23 Μαρτίου 1993, οι δύο πρώτοι αιτούντες υπέβαλαν αίτηση στη νομαρχία για άδεια οικοδόμησης.

30. Τη 12 Απριλίου 1993, το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων ενημέρωσε τη Νομαρχία Ανατολικής Αττικής ότι, παρά την απόφαση Αρ. 3730/1992 του Συμβουλίου Επικρατείας, η νομαρχία έπρεπε να συμμορφωθεί με την απόφαση Αρ. 9779/1991 του Εφετείου Αθηνών και επισήμως να ανακαλέσει την απόφαση απαλλοτρίωσης. Το υπουργείο θεώρησε επίσης ότι η τροποποίηση του σχεδίου πόλεως της 21 Μαΐου 1990 σήμαινε νέα απαλλοτρίωση. Σύμφωνα με τη νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας, αυτό θα ήταν νόμιμο μόνο εάν υπήρχε σοβαρή ανάγκη πολεοδομικού σχεδιασμού και τα χρήματα της αποζημίωσης ήταν εύκολα και αμέσως διαθέσιμα.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

31. Την 25 Μαΐου 1993, το Δημοτικό Συμβούλιο του Νέου Ψυχικού ζήτησε από το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής να επανεκδώσει το Νόμο Αρ. 51/88 περί των ατόμων που υποχρεούνται να καταβάλουν αποζημίωση λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση Αρ. 3730/1992 του Συμβουλίου Επικρατείας ή αλλιώς να υιοθετήσει νέα απόφαση απαλλοτριώνοντας το οικόπεδο των αιτούντων. Το δημοτικό συμβούλιο δήλωσε ότι ήταν έτοιμο να καταβάλει την αποζημίωση που απαιτείτο προκειμένου να ολοκληρωθεί η απαλλοτρίωση (απόφαση Αρ. 87/1993).

32. Τη 17 Ιουνίου 1993, οι δύο πρώτοι αιτούντες, με σκοπό να φτάσουν σε φιλικό διακανονισμό, αιτήθηκαν την άδεια οικοδόμησης προσφερόμενοι, συγχρόνως, να κατασκευάσουν με δική τους δαπάνη ένα δημόσιο κτίριο για το δήμο.

33. Τη 19 Αυγούστου 1993, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής θεώρησε ότι η υπόθεση του δήμου για νέα απαλλοτρίωση δεν ήταν πειστική και αποφάσισε να αποδεσμεύσει μέρος του οικοπέδου των αιτούντων για να αξιοποιηθεί (απόφαση Αρ. 26224/839/1993 που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 3 Σεπτεμβρίου 1993). Την 20 Οκτωβρίου 1993, ο Δήμος Νέου Ψυχικού αιτήθηκε στο Συμβούλιο Επικρατείας τη δικαστική επανεξέταση αυτής της απόφασης. Οι δύο πρώτοι αιτούντες παρενέβησαν στη διαδικασία υπέρ του Νομάρχη.

34. Τη 10 Ιουλίου 1995, το Συμβούλιο Επικρατείας αποφάσισε ότι η προηγούμενη απόφασή του Αρ. 3730/1992 δεν μπορούσε να επηρεάσει την υποχρέωση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής να συμμορφωθεί με την απόφαση Αρ. 9779/1991 του Εφετείου Αθηνών της 8 Νοεμβρίου 1991 και ακύρωσε επισήμως την πρώτη απόφαση απαλλοτρίωσης. Το Συμβούλιο Επικρατείας έκρινε ότι η Νομαρχία Ανατολικής Αττικής είχε συμμορφωθεί με την προαναφερόμενη απόφαση του Εφετείου εκδίδοντας την απόφαση Αρ. 26224/839/1993.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όμως, αυτή η απόφαση δεν είχε λάβει υπόψη της το γεγονός ότι ο Δήμος Νέου Ψυχικού είχε πλήρως συνεργαστεί στη διαδικασία της πρώτης απαλλοτρίωσης. Ούτε είχε λάβει υπόψη της το γεγονός ότι ο κύριος λόγος για τη μη ολοκλήρωση της διαδικασίας της πρώτης απαλλοτρίωσης ήταν η διαμάχη που είχε ανακύψει σχετικά με το ποιος θα έπρεπε να απαλλοτριώσει τους δύο πρώτους αιτούντες. Υπό το φως όλων των ανωτέρω, το Συμβούλιο έκρινε ότι η απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής να μη συναινέσει στο αίτημα του δήμου για δεύτερη απαλλοτρίωση δεν εμπεριείχε επαρκείς λόγους. Επομένως, το Συμβούλιο Επικρατείας ακύρωσε την απόφαση Αρ. 26224/839/1993 του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής (απόφαση Αρ. 3927/95).

35. Τη 2 Μαΐου 1996, ο δεύτερος αιτών ζήτησε από το Δήμαρχο Νέου Ψυχικού να του χορηγήσει επικυρωμένο αντίγραφο του προϋπολογισμού του δήμου και των πρακτικών της συνεδρίασης του δημοτικού συμβουλίου κατά την οποία ο προϋπολογισμός είχε εγκριθεί.

36. Την 9 Μαΐου 1996, οι αρχές της πολεοδομίας της Νομαρχίας Αθηνών, που είχαν αναλάβει τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα της Νομαρχίας Ανατολικής Αττικής, ενημέρωσαν το Δήμο Νέου Ψυχικού ότι, αφού η απόφαση Αρ. 26224/839/1993 του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής είχε ακυρωθεί, ήταν ακόμη υπό την υποχρέωση να συμμορφωθεί με την απόφαση Αρ. 9779/1991 του Εφετείου Αθηνών. Επίσης κάλεσε το δήμο να τους ενημερώσει εντός 30 ημερών κατά πόσον υπήρχε σοβαρή ανάγκη πολεοδομικού σχεδιασμού για την απαλλοτρίωση του οικοπέδου των αιτούντων και κατά πόσον υπήρχαν επαρκή κεφάλαια στον προϋπολογισμό του δήμου για την αποζημίωση των αιτούντων. Τελικά, η νομαρχία προειδοποίησε το δήμο ότι, ελλείψει ταχείας απάντησης, θα άλλαζε την εγκεκριμένη χρήση του οικοπέδου των αιτούντων σε αναπτυσσόμενη γη και περιοχή υπό αξιοποίηση.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

37. Ο Δήμαρχος Νέου Ψυχικού απάντησε στη Νομαρχία Αθηνών την 9 Ιουλίου 1996 ζητώντας να απαλλοτριωθεί το οικόπεδο των αιτούντων για τους ακόλουθους λόγους. Αφενός ένας αριθμός σουπερ μάρκετ και τραπεζών είχαν πρόσφατα ανεγερθεί στην περιοχή, τα οποία προσέλκυαν 5.000 άτομα και πολύ κίνηση καθημερινά. Αφετέρου, δεν υπήρχαν πάρκα ή χώρος στάθμευσης. Ως αποτέλεσμα αυτών, εάν μια νέα ανάπτυξη και αξιοποίηση εγκρινόταν, η κατάσταση θα γινόταν ανυπόφορη. Ο δήμαρχος αναφέρθηκε στην απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής της 21 Μαΐου 1990, σύμφωνα με την οποία το οικόπεδο των αιτούντων μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο ως πάρκο και για υπόγειο χώρο στάθμευσης. Επίσης, ο δήμαρχος ενημέρωσε τη νομαρχία ότι είχε γίνει πρόβλεψη για 450.000.000 δραχμές στον προϋπολογισμό του δήμου για το 1996 και ένα πρόσθετο ποσό θα διαθετόταν το 1997.

38. Την 27 Σεπτεμβρίου 1996, η Νομαρχία Αθηνών ζήτησε από το δήμο να διευκρινίσει εντός δέκα ημερών εάν το ποσό των 450.000.000 δραχμών είχε τεθεί κατά μέρος για την απαλλοτρίωση του οικοπέδου των αιτούντων, ποιο ήταν το εκτιμώμενο συνολικό κόστος της απαλλοτρίωσης, εάν το πρόσθετο ποσό που απαιτείτο υπήρχε και, εάν όχι, ποιες ήταν οι πηγές από τις οποίες μπορούσε να αποκτηθεί και ποιες ήταν οι προοπτικές απόκτησής του. Ο δήμος απειλήθηκε πάλι με την απόφαση αλλαγής της εγκεκριμένης χρήσης του οικοπέδου των αιτούντων.

39. Τη 16 Νοεμβρίου 1996, οι δύο πρώτοι αιτούντες κάλεσαν το Νομάρχη να συμμορφωθεί με την απόφαση Αρ. 3927/1995 του Συμβουλίου Επικρατείας και την απόφαση Αρ. 9779/1991 του Εφετείου Αθηνών.

40. Αφού δεν έλαβαν καμία απάντηση, την 6 Φεβρουαρίου 1997 ο δεύτερος αιτών ζήτησε από τη Νομαρχία Αθηνών να τον πληροφορήσει για τους όρους της ανάπτυξης και αξιοποίησης του

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

οικόπεδου του στο Νέο Ψυχικό. Τη 14 Φεβρουαρίου 1997, η Νομαρχία Αθηνών ενημέρωσε το δεύτερο αιτούντα ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής της 21 Μαΐου 1990, το οικόπεδο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο ως πάρκο και για υπόγεια στάθμευση. Η απόφαση Αρ. 26224/839/1993 του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής είχε ακυρωθεί από το Συμβούλιο Επικρατείας. Όταν οι δύο αιτούντες είχαν αρχικά αιτηθεί για την άδεια οικοδόμησης δεν υπήρχαν περιορισμοί για το οικόπεδό τους. Όμως, την 1 Ιουνίου 1987 και την 31

Ιουλίου 1987 ο νομάρχης Ανατολικής Αττικής είχε αποφασίσει να αναστείλει τη χορήγηση αδειών οικοδόμησης του είδους που είχαν αιτηθεί οι δύο αιτούντες.

41. Τη 14 Οκτωβρίου 1997, ο δεύτερος αιτών υπέβαλε αίτηση στις αρχές της πολεοδομίας της νομαρχίας για άδεια κατασκευής υπαίθριου χώρου στάθμευσης στο οικόπεδό του. Οι αρχές απέρριψαν την αίτησή του παραπέμποντας, μεταξύ άλλων, στην απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής της 21 Μαΐου 1990. Τη 17 Οκτωβρίου 1997, ο δεύτερος αιτών υπέβαλε αίτηση στις αρχές της πολεοδομίας για άδεια κατασκευής υπόγειου χώρου στάθμευσης αυτοκινήτων (γκαράζ). Την 4 Νοεμβρίου 1997, οι αρχές απάντησαν ότι το γκαράζ θα κτιζόταν από το κατάλληλο και αρμόδιο όργανο μετά το πέρας της απαλλοτρίωσης.

42. Σε συνέχεια περαιτέρω ερώτησης των δύο πρώτων αιτούντων, την 11 Δεκεμβρίου 1997 η Νομαρχία Αθηνών τους ενημέρωσε ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής της 21 Μαΐου 1990, το οικόπεδό τους μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο ως πάρκο και για υπόγειο χώρο στάθμευσης και ότι η εν λόγω απόφαση δεν είχε ανακληθεί.

43. Τη 19 Δεκεμβρίου 1997, ο πρώτος αιτών μεταβίβασε το 20,75% του οικοπέδου στον τρίτο αιτούντα και το 20,75% στον τέταρτο αιτούντα.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

44. Τη 16 Μαρτίου 1998, οι αρχές της πολεοδομίας της Νομαρχίας Αθηνών ενημέρωσαν το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους ότι η απόφαση της 21 Μαΐου 1990 του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής σήμαινε και ισοδυναμούσε με την απαλλοτρίωση του οικοπέδου των αιτούντων. Όμως, όταν οι αρχές της πολεοδομίας έστειλαν επιστολή στο Δήμο Νέου Ψυχικού την 9 Μαΐου 1996, δεν είχαν επίγνωση αυτής της απόφασης. Σε συνέχεια της ακύρωσης της απόφασης Αρ. 26224/839/1993 του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής από το Συμβούλιο Επικρατείας, η χρήση του οικοπέδου των αιτούντων διέπεται από την απόφαση της 21 Μαΐου 1990. Οι αρχές της πολεοδομίας, σε συνέχεια αιτήματος από το Δήμο Νέου Ψυχικού, βρίσκονταν στην πορεία καθορισμού εκείνων που είναι υπόχρεοι να καταβάλλουν την αποζημίωση λόγω της απαλλοτρίωσης.

II. ΣΧΕΤΙΚΟ ΕΓΧΩΡΙΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

45. Σύμφωνα με την απόφαση Αρ. 3284/86 του Συμβουλίου Επικρατείας, απαλλοτρίωση που έχει ανακληθεί και ακυρωθεί μπορεί να επιβληθεί εκ νέου μόνο εάν υπάρχει σοβαρή ανάγκη πολεοδομικού σχεδιασμού και οι αρχές μπορούν να καταβάλουν την ανάλογη αποζημίωση αμέσως. Το 1986 το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων εξέδωσε εγκύκλιο ενημερώνοντας τις αρχές για αυτήν την εξέλιξη (εγκύκλιος Αρ. 141/1986).

46. Σύμφωνα με τη νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας, οι τροποποιήσεις στα σχέδια πόλεως πρέπει να δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μαζί με λεπτομερές σχέδιο. Αλλιώς, είναι τελείως άκυρες και άνευ νομικής ισχύος (αποφάσεις Αρ. 488/91 και 489/91).

Ο ΝΟΜΟΣ

Ι. ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

47. Οι αιτούντες παραπονούνται ότι το οικόπεδό τους έχει απαλλοτριωθεί αντίθετα με το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ισχυρίζονται με αυτή τη σύνδεση και συνάφεια ότι δεν έχει αιτιολογηθεί ότι αυτή η απαλλοτρίωση έχει επιβληθεί δια λόγους δημοσίας ωφελείας και ότι δεν υπάρχει δίκαιη ισορροπία μεταξύ της πράξης παρέμβασης και του νόμιμου σκοπού που επιδιώκεται. Επιπλέον, το εγχώριο δίκαιο έχει παραβιαστεί αφού οι αρχές αρνούνται να συμμορφωθούν με τις δικαστικές αποφάσεις και να καταβάλουν την αποζημίωση στους αιτούντες όπως προβλέπεται σύμφωνα με το Σύνταγμα. Υποστηρίζουν ότι από το 1987 δεν μπορούν να απολαύσουν, να χρησιμοποιήσουν ή να διαθέσουν προς πώληση την περιουσία τους. Το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1 ορίζει τα εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται ειρηνικής απολαύσεως των αγαθών του. Ουδείς δύναται να στερηθεί των αγαθών αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις ουδαμώς θίγουσι το δικαίωμα παντός κράτους όπως εφαρμόση νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς έλεγχον της χρήσεως της ιδιοκτησίας συμφώνως προς το γενικόν συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων».

48. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η απόφαση του Νομάρχη της 21 Μαΐου 1990, που ορίζει ότι το οικοπέδο των αιτούντων μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο ως πάρκο και για υπόγειο χώρο στάθμευσης, είναι λογικό μέτρο που πάρθηκε καλή τη πίστει προκειμένου να προστατευτεί το περιβάλλον. Οι Κυβερνήσεις απολαμβάνουν ένα ευρύ περιθώριο εκτίμησης στο δύσκολο χώρο της πολεοδομίας. Σε κάθε περίπτωση, η μετατροπή του οικοπέδου των αιτούντων σε πάρκο ήταν το μόνο μέτρο που μπορεί να επιτύχει το στόχο που επιδιώκεται από τις αρχές. Το εθνικό δίκαιο έχει προσαρμοστεί. Επιπλέον, μια κατάλληλη ισορροπία έχει επιτευχθεί

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

μεταξύ του δημόσιου συμφέροντος και των ατομικών δικαιωμάτων. Ο χρόνος που παρήλθε από την τελευταία απαλλοτρίωση που ίσχυσε με την επαναφορά της απόφασης της 21 Μαΐου 1990 είναι εύλογος. Ο δήμος έχει τα μέσα για να αποζημιώσει τους αιτούντες. Σε κάθε περίπτωση, οι αιτούντες δεν προσπάθησαν να επισπεύσουν τη διαδικασία απαλλοτρίωσης.

49. Αναφορικά με τους περιορισμούς στους οποίους η περιουσία των αιτούντων υποβλήθηκε προηγουμένως, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το πάγωμα που επιβλήθηκε στις άδειες οικοδόμησης την 1 Ιουνίου 1987 ήταν προσωρινό μέτρο απαραίτητο για λόγους πολεοδομίας σύμφωνα με το Άρθρο 1, παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1. Πέραν τούτου, αν και καμία άδεια οικοδόμησης δε χορηγείται σχετικά με οικοπέδα που βρίσκονται σε διαδικασία απαλλοτρίωσης, τίποτα δεν εμπόδιζε τους αιτούντες από το να αποκτήσουν μια άδεια οικοδόμησης μεταξύ της 8 Νοεμβρίου 1991 και της 10 Ιουλίου 1995. Η θέση τους δε συγκρίνεται σε οποιαδήποτε περίπτωση με εκείνη που εξετάστηκε από το Δικαστήριο στην υπόθεση Sporrong και Lönnroth v. Sweden, απόφαση της 23 Σεπτεμβρίου 1982 (Σειρά Α, αρ. 52).

50. Οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι από το 1987 η περιουσία τους ήταν διαρκώς σε διαδικασία απαλλοτρίωσης. Η πρώτη απαλλοτρίωση παραμένει σε ισχύ, αφού η απόφαση αρ. 13580/277/87/1988 του Νομάρχη δεν ακυρώθηκε επισήμως. Η απόφαση του Νομάρχη της 21 Μαΐου 1990 ήταν μια δεύτερη απαλλοτρίωση, όπως γίνεται παραδεκτό στην επιστολή της νομαρχίας της 16 Μαρτίου 1998. Όμως, αγνοήθηκε από τις αρχές για μερικά χρόνια, όπως αποδεικνύεται στις επιστολές της νομαρχίας της 27 Σεπτεμβρίου 1996 και της 16 Μαρτίου 1998. Η δεύτερη απαλλοτρίωση (απόφαση του Νομάρχη της 21 Μαΐου 1990) είναι

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

τελείως άκυρη και άνευ νομικής ισχύος επειδή δε δημοσιεύθηκε λεπτομερές σχέδιο στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μαζί με αυτή. Όμως, αυτό δεν εμπόδισε τις αρχές να αρχίσουν να την επικαλούνται από τη 14 Φεβρουαρίου 1997 προκειμένου να εμποδίσουν τους αιτούντες να απολαύσουν την περιουσία τους. Σε κάθε περίπτωση, αυτή η απαλλοτρίωση πρέπει τώρα να ακυρωθεί δεδομένου ότι δεν καταβλήθηκε καμία αποζημίωση στα οκτώ χρόνια.

51. Οι αιτούντες δε θα μπορούσαν να βασιστούν στη μερική απελευθέρωση του οικοπέδου τους για ανάπτυξη, που συνέβη την 3 Σεπτεμβρίου 1993, δεδομένου ότι η σχετική απόφαση του Νομάρχη (Αρ. 26224/839/1993) αμφισβητήθηκε αμέσως στο Συμβούλιο Επικρατείας. Σε κάθε περίπτωση, η δεύτερη απαλλοτρίωση της 21 Μαΐου 1990 έχει ήδη αποφασισθεί και καθορισθεί.

52. Επιπλέον, οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι είναι προφανές από τα πρακτικά του δημοτικού συμβουλίου ότι οι αρχές δεν ενήργησαν καλή τη πίστει. Ο σκοπός τους δεν ήταν να προστατεύσουν το περιβάλλον. Αυτό είναι φανερό από τις αλλαγές στην εγκεκριμένη χρήση της γης στις διάφορες αποφάσεις απαλλοτρίωσης, η τελευταία των οποίων επιτρέπει την ανάπτυξη και αξιοποίηση μέρους της περιουσίας. Είναι επίσης φανερό από την πρόταση του δήμου να βάλει να κατασκευάσουν ένα δημόσιο κτίριο στο οικόπεδο. Ο σκοπός των αρχών ήταν η ανήκεστος βλάβη της περιουσίας των αιτούντων. Οι αρχές ενήργησαν παράνομα όταν ανέβαλαν την ακύρωση της πρώτης απαλλοτρίωσης προκειμένου να διευκολύνουν την έκδοση μιας νέας, όπως αποδείχθηκε από τις επιστολές της νομαρχίας της 3 Δεκεμβρίου 1992 και της 19 Φεβρουαρίου 1993. Ο χρόνος που έχει παρέλθει δεν είναι εύλογος και ο δήμος δε διαθέτει τα απαιτούμενα κεφάλαια για να τους αποζημιώσει. Δεν έχει επιτευχθεί λογική ισορροπία, δεδομένου

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ότι οι αιτούντες δεν έχουν λάβει καμία αποζημίωση για τα χρόνια κατά τα οποία δε μπορούσαν να απολαύσουν την περιουσία τους. Επιπροσθέτως, οι αιτούντες απειλούνται τώρα με τέταρτη απαλλοτρίωση.

53. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Άρθρο 1, που εγγυάται θεμελιωδώς το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, περιέχει τρεις διακεκριμένους κανόνες (βλ. James και Άλλοι v. the United Kingdom, απόφαση της 21 Φεβρουαρίου 1986, Σειρά A, αρ. 98-B, § 37). Ο πρώτος κανόνας, που διατυπώνεται στην πρώτη πρόταση της πρώτης παραγράφου και είναι γενικής φύσεως, αφορά την αρχή της ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας. Ο δεύτερος κανόνας, που διατυπώνεται στη δεύτερη πρόταση της ίδιας παραγράφου, καλύπτει την αφαίρεση περιουσιακών στοιχείων και την εξαρτά από ορισμένους όρους. Ο τρίτος κανόνας, που περιέχεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει ότι τα Συμβαλλόμενα Κράτη έχουν το δικαίωμα, μεταξύ άλλων, να ελέγχουν τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον. Ο δεύτερος και τρίτος κανόνας, που έχουν ως αντικείμενο ορισμένες περιπτώσεις επεμβάσεως στο δικαίωμα ειρηνικής απολαύσεως της περιουσίας, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της γενικής αρχής που αναφέρεται στον πρώτο κανόνα.

54. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περιουσία των αιτούντων έχει επηρεαστεί από τα ακόλουθα μέτρα. Μεταξύ της 1 Ιουνίου 1987 και της 13 Σεπτεμβρίου 1997 οι αιτούντες δεν μπορούσαν να λάβουν μια σαφή απάντηση αναφορικά με το εάν εφαρμόστηκε πάγωμα οικοδόμησης στην περιουσία τους. Μεταξύ της 13 Σεπτεμβρίου 1987 και της 1 Μαρτίου 1988 υπήρχε πάγωμα οικοδόμησης επί της περιουσίας των αιτούντων. Την 1 Μαρτίου 1988 η περιουσία των αιτούντων απαλλοτριώθηκε (πρώτη απαλλοτρίωση). Την 21 Μαΐου 1990 υιοθετήθηκε μέτρο πολεοδομικού σχεδιασμού, η νομική ισχύς

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

του οποίου αμφισβητείται μεταξύ των μερών. Την 31 Ιουλίου 1991 το Συμβούλιο Επικρατείας διέταξε την ανάκληση και ακύρωση της πρώτης απαλλοτρίωσης. Τη 19 Αυγούστου 1993, μια νέα απαλλοτρίωση παραγγέλθηκε. Τη 10 Ιουλίου 1995 το Συμβούλιο Επικρατείας ακύρωσε την εντολή της 19 Αυγούστου 1993. Την 9 Ιουλίου 1996 ο δήμος πρότεινε, παρά ταύτα, άλλη απαλλοτρίωση. Τη 14 Φεβρουαρίου 1997 οι αρχές ενημέρωσαν τους αιτούντες ότι η περιουσία τους ήταν σε διαδικασία απαλλοτρίωσης δυνάμει της απόφασης της 21 Μαΐου 1990.

55. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η απόφαση της 21 Μαΐου 1990 δεν ήταν εξαρχής απόφαση απαλλοτρίωσης. Έγινε τέτοια μόλις το 1995. Ως αποτέλεσμα αυτού, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μεταξύ της 8 Νοεμβρίου 1991 και της 10 Ιουλίου 1995 οι αιτούντες παρέμειναν ελεύθεροι να αξιοποιήσουν την περιουσία τους. Το Δικαστήριο δε θεωρεί αυτήν την επιχειρηματολογία πειστική. Στην επιστολή της 12 Απριλίου 1993 (βλέπε παράγραφο 30 ανωτέρω) το υπουργείο είχε δεχθεί ότι η απόφαση του 1990 ήταν ορθή απόφαση απαλλοτρίωσης. Εξάλλου, η Κυβέρνηση δεν έχει εξηγήσει γιατί οι αιτήσεις των αιτούντων της 23 Μαρτίου 1993 και της 17 Ιουνίου 1993 για άδειες οικοδόμησης παρέμειναν αναπάντητες.

56. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα εν λόγω μέτρα δεν περιελάμβαναν αφαίρεση και στέρση της περιουσίας με την έννοια της δεύτερης πρότασης της πρώτης παραγράφου του Άρθρου 1, επειδή το δικαίωμα των ιδιοκτητών των αιτούντων παρέμεινε ανέπαφο. Ούτε τα μέτρα συνιστούν έλεγχο της χρήσης της περιουσίας, αφού δεν επιδίωκαν τέτοιο σκοπό. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η θέση για την οποία παραπονιούνται οι αιτούντες εμπίπτει να αντιμετωπιστεί σύμφωνα με την πρώτη πρόταση της πρώτης παραγράφου του Άρθρου 1, επειδή τα αμφισβητούμενα μέτρα

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

περίορισαν αναμφίβολα τα δικαιώματα των αιτούντων να χρησιμοποιήσουν τα αγαθά τους.

57. Μένει να διαπιστωθεί εάν η παρέμβαση παραβίασε το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1. Τοιουτοτρόπως, είναι απαραίτητο να καθορισθεί εάν η δίκαιη ισορροπία επετεύχθη μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και των προϋποθέσεων της προστασίας των ατομικών θεμελιωδών δικαιωμάτων (βλέπε the *Katte Klitsche de la Grange v. Italy*, απόφαση της 27 Οκτωβρίου 1994, Σειρά Α, αρ. 293-B, § 42).

58. Το Δικαστήριο δεν αμφισβητεί ότι τα αμφισβητούμενα μέτρα στόχευαν στην προστασία του περιβάλλοντος και του πολεοδομικού σχεδιασμού σε μια περιοχή υπερφορτωμένη από την έντονη και βαριά οικοδόμηση.

59. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, οι αιτούντες έχουν δίκιο να υποστηρίζουν ότι από το 1987 δεν μπορούν να απολαύσουν την περιουσία τους χωρίς να έχουν λάβει καμία αποζημίωση. Φυσικά, μπορεί να υποστηριχθεί ότι δεν μπορούν να παραπνεθούν για το πάγωμα οικοδόμησης μεταξύ της 13 Σεπτεμβρίου 1987 και της 1 Μαρτίου 1988, επειδή μπορούσαν να έχουν λάβει την ακύρωση της απόφασης του νομάρχη της 31 Ιουλίου 1987 (αν και η Κυβέρνηση δεν προφασίζεται μη εξάντληση από αυτήν την άποψη, η αποτυχία και η παράλειψη των αιτούντων να χρησιμοποιήσουν τις κατάλληλες διαδικασίες για να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους μπορεί να επηρεάσει την ουσία της υπόθεσης, βλέπε την προαναφερόμενη απόφαση *Katte Klitsche de la Grange v. Italy*, § 46). Όμως, αυτό δε θα άλλαζε την κατάσταση ουσιαστικά υπέρ της Κυβέρνησης.

60. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τη 17 Φεβρουαρίου 1987 οι αιτούντες υπέβαλαν αίτηση για άδεια οικοδόμησης πολυώροφου εμπορικού κέντρου επί του οικοπέδου τους. Την 1 Μαρτίου 1988 η περιουσία των αιτούντων απαλλοτριώθηκε και τη 16 Νοεμβρίου 1989

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

το Πρωτοδικείο Αθηνών καθόρισε προσωρινά το ποσό της σχετικής απαλλοτρίωσης. Όμως, καθώς η αποζημίωση δεν καταβλήθηκε εντός των χρονικών ορίων που προβλέπονται από το νόμο, το Εφετείο Αθηνών κήρυξε την απόφαση του Νομάρχη σχετικά με την απαλλοτρίωση άκυρη *ipso jure* την 8 Νοεμβρίου 1991. Την 21 Μαΐου 1990 ο Νομάρχης τροποποίησε το σχέδιο πόλεως του Νέου Ψυχικού και αυτή η τροποποίηση θεωρήθηκε ότι σήμαινε και ισοδυναμούσε με νέα απαλλοτρίωση. Τη 19 Αυγούστου 1993 μια νέα απαλλοτρίωση διατάχθηκε, η οποία θα συμφωνούσε με τη Σύμβαση, εάν οι αιτούντες είχαν λάβει επαρκή αποζημίωση. Αυτή περιελάμβανε την άδεια προς τους αιτούντες να χρησιμοποιήσουν την υπόγεια περιοχή του οικοπέδου τους για

την κατασκευή χώρου στάθμευσης αυτοκινήτων και την αποζημίωση για τη χρήση της επιφανείας, που θα μετατρεπόταν σε κτίριο στάθμευσης αυτοκινήτων (βλέπε παράγραφο 25 ανωτέρω). Όμως, αυτή η εναλλακτική λύση δεν τελεσφόρησε και οι αιτούντες παρέμειναν στερημένοι της χρήσης του οικοπέδου τους, έχοντας υπόψη επίσης τα συμβάντα και τη στάση των αρμοδίων αρχών από την 9 Ιουλίου 1997 (βλέπε παραγράφους 37-44 ανωτέρω).

61. Το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν επετεύχθη λογική ισορροπία μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και των προϋποθέσεων για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων των αιτούντων.

62. Επομένως, υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1.

II. ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6 § 1 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

63. Οι αιτούντες παραπονούνται σύμφωνα με τα Άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως ότι δεν έτυχαν μιας αποτελεσματικής αποζημίωσης για την παραβίαση των περιουσιακών τους δικαιωμάτων, επειδή δεν μπορούν να εκτελέσουν και να επιβάλλουν

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

τις δικαστικές αποφάσεις υπέρ τους δεδομένου ότι όλες οι δημόσιες αρχές που εμπλέκονται απολαύουν της απαλλαγής από την εκτέλεση.

64. Το Άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, στο βαθμό που είναι σχετικό, ορίζει τα εξής :

«Κατά τον προσδιορισμό των αστικής φύσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του..., καθένας δικαιούται να τύχει δίκαιης...εκδίκασης της υπόθεσής του ...από ένα ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο θεσπισμένο από το νόμο. ...».

65. Το Άρθρο 13 της Συμβάσεως ορίζει τα εξής:

«Καθένας, του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες όπως διατυπώνονται στην παρούσα Σύμβαση παραβιάζονται, θα τύχει αποτελεσματικής αποζημίωσης (νομικής αποκατάστασης) ενώπιον μιας εθνικής αρχής, καίτοι η παραβίαση έχει διαπραχθεί από άτομα τα οποία ενεργούν με επίσημη ιδιότητα».

66. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αρχές έχουν συμμορφωθεί με όλες τις αποφάσεις που εκδόθηκαν υπέρ των αιτούντων. Ειδικότερα, συμμορφώθηκαν με την απόφαση Αρ. 9779/91 του Εφετείου τροποποιώντας το σχέδιο πόλεως του Νέου Ψυχικού τη 19 Αυγούστου 1993 (απόφαση του Νομάρχη Αρ. 26224/839/1993). Η επαναφορά της απόφασης του νομάρχη της 21 Μαΐου 1990 σήμαινε και ισοδυναμούσε με νέα απαλλοτρίωση του οικοπέδου των αιτούντων και διασφάλισε ότι η απόφαση Αρ. 3927/95 του Συμβουλίου Επικρατείας επίσης προσαρμόστηκε. Δεν ήταν απαραίτητο να συμμορφωθεί με την απόφαση Αρ. 3730/92 του Συμβουλίου Επικρατείας δεδομένου ότι αφορούσε την πρώτη απαλλοτρίωση, η οποία έχει ανακληθεί.

67. Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση του Εφετείου Αρ. 9779/91 δεν προσαρμόστηκε επειδή η πρώτη απαλλοτρίωση (απόφαση του νομάρχη Αρ. 13580/277/87/1988) δεν ανακλήθηκε και

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

δεν ακυρώθηκε επίσημα. Η απαλλοτρίωση της 19 Αυγούστου 1993 (απόφαση του νομάρχη Αρ. 26224/839/1993) ακυρώθηκε από το Συμβούλιο Επικρατείας (απόφαση Αρ. 3927/95), ενώ η απαλλοτρίωση της 21 Μαΐου 1990 δεν είναι έγκυρη επειδή κανένα λεπτομερές σχέδιο δε δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μαζί με εκείνη.

68. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εκτέλεση μιας δικαστικής απόφασης που εκδόθηκε από οποιοδήποτε δικαστήριο πρέπει να θεωρείται ως αναπόσπαστο μέρος της «δίκης» για τους σκοπούς του Άρθρου 6. Αυτή η αρχή είναι ακόμη μεγαλύτερης σημασίας εντός του πλαισίου των διοικητικών διαδικασιών αναφορικά με μια διαφορά, της οποίας η έκβαση είναι αποφασιστική για τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα ενός διάδικου. Υποβάλλοντας μια αίτηση για δικαστική αναθεώρηση στο ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του Κράτους, ο διάδικος αιτείται όχι μόνο ακύρωση της αμφισβητούμενης απόφασης αλλά επίσης και προπάντων την άρση των συνεπειών της. Η αποτελεσματική προστασία ενός μέρους σε τέτοια διαδικασία και η αποκατάσταση της νομιμότητας προϋποθέτουν την υποχρέωση εκ μέρους των διοικητικών αρχών να συμμορφωθούν με την απόφαση εκείνου του δικαστηρίου. Το Δικαστήριο παρατηρεί από αυτήν την άποψη και συνάφεια ότι οι διοικητικές αρχές συγκροτούν ένα στοιχείο του Κράτους που υπόκειται στην ευνομία και τη δικονομική αρχή, και τα συμφέροντά τους συνεπώς συμπίπτουν με την ανάγκη κατάλληλης και ορθής απονομής δικαιοσύνης. Όπου

οι διοικητικές αρχές αρνούνται ή δεν επιτυγχάνουν να συμμορφωθούν, ή ακόμη καθυστερούν να πράξουν κάτι τέτοιο, οι εγγυήσεις του Άρθρου 6 που απολαύει ένας διάδικος κατά τη δικαστική φάση των διαδικασιών παρέχονται χωρίς αντικειμενικό σκοπό (απόφαση του Hornsby v. Greece της 19 Μαρτίου 1997, Εκθέσεις 1997-II, §§ 40-41).

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

69. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τη 12 Απριλίου 1993, σε επιστολή που απευθυνόταν στη νομαρχία, το υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων είχε θεωρήσει ότι υπήρχε υποχρέωση για την επίσημη ανάκληση και ακύρωση της απόφασης της πρώτης απαλλοτρίωσης (της 1 Μαρτίου 1988), έστω και αν μια άλλη απαλλοτρίωση είχε επιβληθεί την 21 Μαΐου 1990. Ως αποτέλεσμα αυτού, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, παρά τις δύο επακόλουθες απαλλοτριώσεις, η πρώτη απαλλοτρίωση παραμένει ακόμη σε ισχύ αφού δεν ανακλήθηκε και δεν ακυρώθηκε επισήμως από τη Νομαρχία. Προκύπτει ότι οι αιτούντες είναι ορθοί όταν υποστηρίζουν ότι οι αρχές απέτυχαν στην υποχρέωσή τους να συμμορφωθούν με την απόφαση Αρ. 9779/91 (βλέπε παράγραφο 21 ανωτέρω).

70. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

71. Έχοντας υπόψη τα συμπεράσματα του σχετικά με το Άρθρο 6 § 1, το Δικαστήριο δεν κρίνει απαραίτητο να αποφανθεί επί της καταγγελίας σύμφωνα με το Άρθρο 13 της Συμβάσεως.

III. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

72. Το Άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει:

«Εάν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του υπ' όψη Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους επιτρέπει μόνον μερική επανόρθωση, τότε το Δικαστήριο, εάν είναι αναγκαίο, θα επιδικάσει δίκαιη ικανοποίηση στον θιγόμενο αντίδικο».

73. Οι αιτούντες υπενθύμισαν ότι σύμφωνα με την απόφαση Αρ. 833/89 του Πρωτοδικείου, η οφειλόμενη αποζημίωση προς αυτούς όσον αφορά την πρώτη απαλλοτρίωση της γης τους ορίστηκε στο ποσό των 732.300.000 ελληνικών δραχμών. Η τιμή που ορίστηκε από εκείνο το δικαστήριο τότε ήταν χαμηλότερη από εκείνη που

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

έπρεπε να είναι, λόγω του γεγονότος ότι η διοικητική πράξη δυνάμει της οποίας η πρώτη απαλλοτρίωση επετεύχθη περιόρισε τη χρήση της γης, επηρεάζοντας τοιουτοτρόπως την αξία της, και η ανωτέρω αποζημίωση ορίστηκε πριν από δεκατρία χρόνια, σε καιρό υψηλού πληθωρισμού, και πρέπει να αναπροσαρμοστεί.

74. Επίσης, οι αιτούντες επανέλαβαν ότι στην αρχική τους αίτηση, ζήτησαν αποζημίωση ύψους 7.862.014.000 ελληνικών δραχμών συν τον τόκο για την καθυστερημένη καταβολή. Αυτό το ποσό αντιπροσώπευε την αξία της περιουσίας που διακυβεύεται τον καιρό της εισήγησης της αίτησης. Επιπλέον, οι αιτούντες ζήτησαν να τους επιδικαστεί αποζημίωση για χαμένα κέρδη που θα αποκόμιζαν από το εμπορικό κέντρο, το οποίο είχαν την πρόθεση να κατασκευάσουν, και η οποία θα ανερχόταν, έως το τέλος του 1996, σε 7.340.063.285 ελληνικές δραχμές. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι μέχρι σήμερα, οι αιτούντες υποφέρουν ακόμη από τη στέρηση της περιουσίας τους και δεν έχουν λάβει καμία αποζημίωση από το Κράτος, η αποζημίωση που τώρα τους οφείλεται ανέρχεται στο ποσό των 9.356.000.000 ελληνικών δραχμών για την αξία της περιουσίας τους, συν 9.017.000.000 ελληνικές δραχμές για την απώλεια εισοδήματος, έως την 31 Δεκεμβρίου 1999. Αυτά τα νούμερα τεκμηριώνονται από την έκθεση αποτίμησης και αξιολόγησης της τοποθεσίας που ετοιμάστηκε από τη διεθνούς φήμης εταιρεία Συμβούλων, Τοπογράφων και Εκτιμητών «Lambert Smith Hampton», η οποία υποβλήθηκε στο Δικαστήριο.

75. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι εάν το Δικαστήριο αποφαινόταν παραβίαση του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1, το ζήτημα της δίκαιης ικανοποίησης θα εξαρτιόταν από το σκεπτικό βάσει του οποίου το Δικαστήριο θα θεμελίωνε την απόφασή του.

76. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι αιτούντες δεν μπορούν να

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

Φ.093.18/946

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

απαιτήσουν οποιαδήποτε αποζημίωση αναφορικά με την περίοδο από την 5 Ιουνίου 1987 έως το τέλος του Φεβρουαρίου 1988, αφού δεν προσπάθησαν να αμφισβητήσουν και να αντικρούσουν την απαγόρευση οικοδόμησης επί της περιουσίας τους.

77. Όσον αφορά την περίοδο που ξεκινά από την 1 Μαρτίου 1988, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η αποζημίωση πρέπει να ισοδυναμεί με το εισόδημα που οι αιτούντες έχουν χάσει ως αποτέλεσμα της αδυναμίας τους να χρησιμοποιήσουν την περιουσία τους και πρέπει να βασίζεται στις διαφορετικές επιλογές που διατίθενται στις εθνικές αρχές σύμφωνα με το εγχώριο δίκαιο και τη Σύμβαση για τον καθορισμό του μέλλοντος της περιουσίας των αιτούντων. Αφενός, και σε σχέση με την πρώτη απαλλοτρίωση (δυνάμει της απόφασης Αρ. 13580/277/1.3.1988), η απώλεια των αιτούντων μπορεί να ειπωθεί ότι αντιστοιχεί στον τόκο που θα είχαν λάβει οι αιτούντες έως σήμερα από την αποζημίωση που ορίστηκε προσωρινά από το Πρωτοδικείο Αθηνών τη 16 Νοεμβρίου 1989. Αφετέρου, και σε σχέση με τη δεύτερη απαλλοτρίωση που εγκαινιάστηκε με την απόφαση Αρ. 13515/90, η απώλεια και ζημία θα ισοδυναμούσε με το κέρδος των αιτούντων από τον υπόγειο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων από το χρονικό σημείο μετά τον Ιούνιο 1990 έως σήμερα και με τον τόκο που θα είχαν λάβει από την αποζημίωση για τη χρήση της επιφανείας.

78. Μολονότι υπάρχουν μερικά στοιχεία στη δικογραφία που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στον υπολογισμό αυτών των ποσών, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το ζήτημα της εφαρμογής του Άρθρου 41 δεν είναι έτοιμο προς λήψη απόφασης. Συνεπώς, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς αυτό το ζήτημα, η δε εφεξής διαδικασία θα καθορισθεί λαμβάνοντας υπ' όψη την οποιαδήποτε συμφωνία που τυχόν επιτευχθεί μεταξύ της Κυβέρνησης και των αιτούντων (Κανόνας 75 § 1).

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ

È È ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αριθ. 1·
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως·
3. *Κρίνει* ότι δεν είναι αναγκαίο να εξετάσει την υπόθεση σύμφωνα με το Άρθρο 13 της Συμβάσεως·
4. *Κρίνει* ότι το ζήτημα της εφαρμογής του Άρθρου 41 δεν είναι έτοιμο προς λήψη απόφασης:

συνεπώς,

(α) *επιφυλάσσεται* ως προς αυτό το ζήτημα συνολικώς,

(β) *καλεί* την Κυβέρνηση και τους αιτούντες να υποβάλουν, εντός έξι μηνών, τις γραπτές τους παρατηρήσεις επί του ζητήματος, και ιδιαιτέρως, να ειδοποιήσουν το Δικαστήριο για κάθε συμφωνία που τυχόν επιτευχθεί·

(γ) *επιφυλάσσεται* ως προς την περαιτέρω διαδικασία και *εξουσιοδοτεί* τον Πρόεδρο της Σύνθεσης να καθορίσει την εν λόγω διαδικασία εάν χρειασθεί.

Εγένετο στην Αγγλική γλώσσα, και κοινοποιήθηκε εγγράφως τη 15 Φεβρουαρίου 2001, σύμφωνα με τον Κανόνα 77 §§ 2 και 3 των Κανόνων του Δικαστηρίου.

Υπογραφή
Erik Fribergh
Γραμματέας

Υπογραφή
András Baka
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση εκ του συνημμένου αγγλικού κειμένου

Αθήνα, 21/03/2001

Η επίσημη μεταφράστρια Σοφία Ν. Βασιλοπούλου